

Repertoriumnummer 2022/
Datum van uitspraak 29 april 2022
Rolnummer

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Veroordeling bijdrage geïnd 22 €

VON - EVT

Aangeboden op

Niet te registreren

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

Beschikking

- *EINDBESCHIKKING OP TEGENSPRAAK*
- *DWANGSOM – ART. 49* Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken

9de kamer
burgerlijke zaken

De beslagrechter wijst de volgende beschikking in de zaak:

A.R. 2022/256/A

T. R. B. (afgekort TRB) nv, met zetel te [België], met ondernemingsnummer,...

eisende partij,

advocaat: mr. J-Y. C., met kantoor te [België]

tegen:

U. BV, vennootschap naar Nederlands recht ingeschreven onder nr.... bij de kamer van koophandel van Amsterdam, met zetel te [Nederland],

U. I. BV, vennootschap naar Nederlands recht ingeschreven onder nr.... bij de kamer van koophandel van Amsterdam, met zetel te [Nederland],

verwerende partijen,

advocaten: mr. S. R., mr. F. J. en mr. E. K., met kantoor te [België]

Rechtspleging

Bij dagvaarding, betekend op 23 december 2021, heeft eisende partij de vordering voor de rechtbank gebracht.

Bij beschikking van 28 januari 2022 zijn, overeenkomstig art. 747 §1 Ger.W., de door partijen overeengekomen conclusietermijnen bekrachtigd en is de rechtsdag bepaald op 8 april 2022.

Overeenkomstig artikel 748*bis* Ger. W. houdt de beslagrechter alleen rekening met de laatst genomen (synthese)conclusies van de partijen, nl.:

- voor eisende partij: de conclusie neergelegd op de griffie op 24 maart 2022 (digitaal),
- voor verwerende partijen: de conclusie neergelegd op de griffie op 4 april 2022 (digitaal).

Op 4 april 2022 zijn de stavingstukken van verwerende partijen digitaal neergelegd op de griffie. Op 5 april 2022 zijn de stavingstukken van eisende partij neergelegd op de griffie.

Op de openbare terechtzitting van 8 april 2022:

- zijn verschenen:
 - o mr. J-Y. C. voor eisende partij,
 - o mr. S. R. voor verwerende partijen,

- zijn voornoemde advocaten gehoord,
- zijn de stavingstukken van verwerende partijen in papieren versie overgelegd,
- zijn de debatten gesloten,
- is de zaak in beraad genomen.

Op 22 april 2022 is door verwerende partijen een verzoekschrift tot heropening der debatten (art. 772 en 773 Ger.W.) neergelegd ter griffie en op 23 april 2022 (e-deposit) liet eisende partij haar opmerkingen kennen.

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden toegepast.

Verzoek tot heropening der debatten

1.

1.1. Op 22 april 2022 legden verwerende partijen een verzoekschrift tot heropening der debatten neer ter griffie. Zij verwijzen hierbij naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 60/2022 van 21/04/2022 waarbij in artikel 34bis, 1°, van de ordonnantie van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest van 27/04/1995 betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur, zoals het werd ingevoegd bij artikel 2 van de ordonnantie van 10/12/2021, de woorden “die op basis van een tot de administratie gerichte aanvraag op uiterlijk 15 januari 2021 is afgegeven” werden geschorst. Zij menen dat dit van belang is voor huidig geding, aangezien de dwangsommen betrekking hebben op vervoerders die beschikken over een vergunning voor het verhuren van voertuigen met chauffeur, doch afgeleverd door een ander gewest.

Eiseres van haar kant laat gelden dat het verzoekschrift niet beantwoordt aan art. 772 en 773 Ger.W. aangezien hierin een inhoudelijke argumentatie wordt ontwikkeld. Verder doet dit geen afbreuk aan het feite dat vervoerders die beschikken over een vergunning voor het verhuren van voertuigen met chauffeur wel degelijk over een vergunning moeten beschikken.

1.2. Het verzoek tot heropening der debatten dient afgewezen te worden als niet gegrond. Er is immers geen sprake van een nieuw stuk dat enig belang heeft voor huidige procedure.

De discussie die aanleiding gaf tot het arrest nr. 60/2022 van het Grondwettelijk Hof betrof niet de vraag of de vereiste dat de betreffende vervoerders, om te kunnen genieten van de uitzondering ingevoerd middels de artikelen 34bis tot en met 34sexies Ord. 27/04/1995, moeten beschikken over een vergunning voor het verhuren van voertuigen met chauffeur (al dan niet afgeleverd door het Brussels Hoofdstedelijk Gewest), doch wel of de vereiste dat deze vergunning dient aangevraagd te zijn op uiterlijk 15/01/2021 verenigbaar is met het gelijkheidsbeginsel.

Aangezien niet betwist wordt dat alle vergunningen waarover de huidige discussie handelt (zie verder) dateren van voor die datum, is dit arrest voor huidige zaak irrelevant.

De vraag of een vergunning afgeleverd door een ander gewest hierbij kan volstaan, kwam in dit arrest niet aan bod.

Voorwerp van de vorderingen en het verweer

2.

2.1. Eiseres, TRB, vordert (laatste besluiten):

“Voor recht te zeggen dat tot een plafond van 1.000.000 euro voor alle op grond van het vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van koophandel van Brussel op 23 september 2015 zoals uitgelegd bij vonnis van de Nederlandstalige ondernemingsrechtbank van Brussel van 18 december 2018 aan T.R.B. verschuldigde dwangsommen:

De bedragen van de verbeurde dwangsommen verschuldigd door verweersters in uitvoering van het vonnis gewezen op 23 september 2015 door de voorzitter van de Nederlandstalige rechtbank van koophandel van Brussel (kamer van de vorderingen tot staking) in de zaak gekend onder het algemeen rolnummer N14/52.859, de volgende zijn:

- De verbeurde dwangsommen verschuldigd door de vennootschap naar Nederlands recht U. B.V., met zetel te [Nederland], ingeschreven onder nummer bij de kamer van koophandel Amsterdam, bedragen op datum van het tussen te komen vonnis 120.000,00 €.

- De verbeurde dwangsommen verschuldigd door de vennootschap naar Nederlands recht U. I. B.V., met zetel te [Nederland], ingeschreven onder nummer bij de kamer van koophandel Amsterdam, bedragen op datum van het tussen te komen vonnis 120.000,00 €.

Voor recht te zeggen dat de verbeurde dwangsommen toekomen aan de NV T. R. B. (afgekort T.R.B.), KBO, met zetel te [België].

U. te veroordelen tot de gerechtskosten, hierin begrepen de rechtsplegingsvordering.”

2.2. Verweersters, U. B.V. en U. I. B.V., vorderen (laatste besluiten):

“- In hoofdde, het in beraad nemen van de zaak te verdagen tot de Voorzitter van de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank te Brussel vonnis heeft gewezen over de vordering van TRB tot verhoging van de dwangsom opgelegd bij stakingsbevel van 23 september 2015 in de zaak gekend met nummer A/22/00242 en partijen, in voorkomend geval, conclusie hebben kunnen nemen over de eventuele incidentie van dit vonnis op de vordering van TRB,

- In ondergeschikte orde, zich onbevoegd te verklaren om van de vordering kennis te nemen, en de zaak en partijen te verwijzen naar de Voorzitter van de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank te Brussel

- In meer ondergeschikte orde, de vordering van TRB ongegrond te verklaren;

TRB in de gerechtskosten te verwijzen, voor verweersters begroot op EUR 1.680,00”

Feiten en procedurevoorgaanden

3. De feiten en voorgaanden die relevant zijn voor huidige discussie zijn als volgt samen te vatten.

3.1. Bij vonnis van de voorzitter van de Nederlandstalige Rechtbank van koophandel te Brussel (stakingsrechter) van 23/09/2015 (zaak met rolnummer A/14/52859) (stuk 2.1.3 eiseres en stuk 4 verweersters) werd onder meer als volgt geoordeeld (ten aanzien van huidige verweersters, deze waren betrokken als eerste en tweede verwerende partijen in gedwongen tussenkomst):

“De stakingsrechter stelt vast dat U. BV et al. door in het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aanvragen voor bezoldigde ritten over te maken aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuuren van voertuigen met chauffeur handelingen stellen in strijd met de eerlijke marktpraktijken in de zin van artikel VI.104 WER.

De stakingsrechter beveelt U. BV et al. voormelde praktijk te staken onder verbeurte van een dwangsom van 10.000 euro per partij en per vastgestelde inbreuk en dit vanaf de 21ste kalenderdag volgend op de betekening van dit vonnis.

De stakingsrechter bepaalt het maximum van de te verbeuren dwangsommen op 1.000.000 euro.”

Het beroep tegen deze uitspraak werd afgewezen als onontvankelijk bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 24/05/2016 (rolnummers 2015/AR/2024 en 2015/AR/2228; stuk 2.1.4 eiseres).

In het kader van de vaststelling van een eerste reeks dwangsommen ontstond er discussie omtrent de interpretatie van het dwangsomvonnis. De procedure in het kader van de vaststelling van de verbeuring van de dwangsommen werd geschorst in afwachting van een uitlegging van het dwangsomvonnis (zie verder).

Bij vonnis van 18/12/2018 (rolnummer A/18/04854; stuk 2.2.1 eiseres en stuk 9 verweersters) heeft de stakingsrechter op verzoek van eiseres als volgt beslist in het kader van de uitlegging van het dwangsomvonnis:

“De stakingsrechter zegt dat het stakingsbevel vervat in het vonnis van 23 september 2015 elke verdeling van bezoldigde taxiritten aan chauffeurs die niet beschikken over een toelating zoals bepaald door artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 viseert, ongeacht de benaming van de betrokken dienst door U.”

Hiertegen werd hoger beroep ingesteld, waarbij werd geoordeeld bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 23/02/2022 (rolnummer 2019/AR/199, stuk 2.2.2 eiseres en stuk 10 verweester):

“Zegt voor recht dat het stakingsbevel vervat in het vonnis van 23 september 2015 elke verdeling van de bezoldigde taxiritten aan de chauffeurs die niet beschikken over een toelating zoals bepaald door artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 viseert, ongeacht de benaming van de betrokken dienst door U.

En dat het stakingsbevel moet gelezen worden in het licht van het Europese Unierecht en de doeltreffende toepassing ervan en derhalve onverlet laat bezoldigde persoonsvervoerdiensten die geen taxidienst zijn en voldoen aan de vereisten en beperkingen die gelden voor de verhuur van voertuigen met chauffeurs (limousinedienst)”

3.2.

3.2.1. Aangezien de dwangsommen die door de stakingsrechter werden opgelegd, dienden geïnd te worden in het buitenland (Nederland), diende eiseres de eventueel verbeurde dwangsommen definitief door een Belgisch rechtscollege te laten vaststellen. Dit is het gevolg van art. 49 Verordening (EG) 44/2001 van 22/12/2000 van de Raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (Brussel I-Verordening; thans art. 55 Verordening (EU) 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12/12/2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, Brussel Ibis-Verordening). Ingevolge deze bepalingen dient het gerecht van het land van herkomst het bedrag van de verbeurde dwangsom definitief vast te stellen.

3.2.2. Een eerste procedure hiertoe, ingeleid door eiseres, werd afgewezen als ongegrond bij beschikking van de beslagrechter van deze rechtbank van 24/02/2017 (rolnummer 2016/4181/A, stuk 3.1.1 eiseres). Hiertegen werd hoger beroep ingesteld, doch in eerste instantie werd de procedure opgeschort in afwachting van de uitlegging van het dwangsomvonnis (zie hoger, bij arrest van 09/01/2018, rolnummer 2017/AR/501, stuk 3.1.2 eiseres).

Na de tussengekomen uitlegging (in eerste aanleg), werd het hoger beroep van eiseres wat betreft de eerste reeks dwangsommen gegrond verklaard bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 23/11/2021 (rolnummer 2017/AR/501, stuk 3.1.3 eiseres en stuk 10 verweersters) en er werd gezegd dat voor €290.000,00 aan dwangsommen verbeurd zijn in hoofde van elk van de verweersters.

Hiertegen werd door verweersters cassatieberoep aangetekend (stuk 17 en 19 verweersters).

3.2.3. Een tweede procedure tot vaststellingen van een tweede reeks verbeurde dwangsommen, ingeleid door eiseres, werd afgewezen als ongegrond bij beschikking van de beslagrechter van deze rechtbank van 04/10/2019 (rolnummer 2019/975/A, stuk 3.2.1 eiseres). Hiertegen werd hoger beroep ingesteld door eiseres en dit hoger beroep werd gegrond verklaard bij arrest van het hof van beroep te Brussel van 23/11/2021 (rolnummer 2017/AR/1593, stuk 3.2.2 eiseres en stuk 11 verweersters) en er werd gezegd dat voor €150.000,00 aan dwangsommen verbeurd zijn in hoofde van elk van de verweersters.

Hiertegen werd door verweersters cassatieberoep aangetekend (stuk 18 en 19 verweersters).

3.2.4. De **huidige zaak** heeft betrekking op een derde reeks vaststellingen gedaan bij proces-verbaal van 20/12/2021 (stukken 4.8 en 4.9 eiseres). De vaststellingen betreffen feiten die zich voordeden tussen 14 en 20/12/2021. In totaal werden volgens eiseres 14 nieuwe inbreuken op het bevel tot staking vastgesteld.

3.3.

3.3.1. Bij Ordonnantie van 10/12/2021 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest werd in de Ordonnantie van 27/04/1995 een nieuw hoofdstuk IV bis houdende een afwijkende overgangsregeling ingevoegd. Deze regeling trad in werking op 11/12/2021 (zie art. 3 Ord. 10/12/2021).

Het nieuw artikel 34bis Ord 27/04/1995 stelt:

“De in dit hoofdstuk bepaalde afwijkende overgangsregeling wordt uitsluitend ingesteld voor de chauffeurs die voldoen aan alle volgende voorwaarden:

1° houder zijn van een vergunning voor de exploitatie van een dienst voor het verhuren van voertuigen met chauffeur die op basis van een tot de administratie gerichte aanvraag op uiterlijk 15 januari 2021 is afgegeven of in de hoedanigheid van chauffeur werken voor de houder van zo'n vergunning op basis van een arbeids- of zelfstandige samenwerkingsovereenkomst;

2° als exploitant-chauffeur in hoofdberoep of als chauffeur die geen exploitant is minstens twintig uur per week werken als chauffeur van het voertuig of van een van de voertuigen waarop de onder 1° bedoelde vergunning betrekking heeft.”

Vervolgens bepaalt artikel 34quater Ord. 27/04/1995 de “afwijkende overgangsregeling”:

“In afwijking van artikel 3 is het voor de in artikel 34bis bedoelde chauffeurs uitzonderlijk toegelaten om taxidiensten te verlenen binnen de hierna vermelde perken en onder voorbehoud van de strikte naleving van de volgende verplichtingen:

1° ze mogen enkel taxidiensten verlenen op basis van een voorafgaande reservatie via een elektronisch platform;

2° ze mogen geen voorbehouden standplaats voor taxi's op de openbare weg innemen;

3° ze mogen geen gebruik maken van de benaming « taxi » of van een vermelding die naar dat woord verwijst, en evenmin hun voertuig uitrusten met om het even welke apparatuur die kan leiden tot verwarring met de reglementaire uiterlijke kenmerken van taxivoertuigen.”

De huidige discussie heeft dus betrekking op vaststellingen van na de inwerkingtreding van deze regeling ('Pleisterordonnantie' genaamd).

3.3.2. Tot slot wordt opgemerkt, maar om de hierna aangehaalde redenen is dit thans niet relevant, dat in het kader van de hangende stakingsprocedure een vordering werd ingesteld tot verhoging van de maximaal te verbeuren dwangsom, doch deze werd afgewezen bij vonnis van 30/03/2020 (rolnummer A/14/52859; stuk 2.3.1 eiseres en stuk 9ter verweersters). Hierna ging eiseres over tot dagvaarding op 23/12/2021 (stuk 2.3.2 eiseres). Deze procedure (gekend onder het rolnummer A/22/00242) is thans gepleit en in beraad genomen.

Beoordeling

A. Verzoek tot opschorting van de behandeling van de zaak

4.

4.1. In een voorafgaand middel (punt 4.0, p. 15-16 laatste besluiten) verzoeken verweersters de zaak te verdagen in afwachting van een uitspraak van de Ondernemingsrechtbank (stakingsrechter) over de vraag tot verhoging van het dwangsomplafond/tegengestelde tot afschaffen van de dwangsom.

Eiseres verzette zich hiertegen ter zitting.

4.2. Er is geen enkele rechtsgrond om huidige zaak, die regelmatig werd vastgesteld op basis van art. 747 Ger.W. niet te behandelen of een uitspraak op te schorten. Verweersters halen ook geen enkele rechtsgrond aan op basis waarvan dit zou kunnen gebeuren.

Dat er mogelijks een uitspraak zou kunnen tussenkomen dewelke verband zou kunnen houden met of een invloed zou kunnen hebben op het verbeuren van dwangsommen, is niet relevant. In het kader van huidige discussie dient voortgegaan te worden op het dwangsomvonnis, zoals geïnterpreteerd.

B. Materiële onbevoegdheid

5.

5.1. In een volgende middel (punt 4.1, p. 17-22 laatste besluiten) menen verweersters dat de beslagrechter materieel niet bevoegd zou zijn om uitspraak te doen over het bedrag van de verbeurde dwangsommen in het kader van een discussie op grond van art. 49 Brussel I-Verordening. Dit betreft immers geen uitvoeringsgeschil in de zin van het Belgisch recht, zodat deze zaak dient voorgelegd te worden aan de voorzitter van de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel (dwangsomrechter) of de Nederlandstalige Ondernemingsrechtbank Brussel ten gronde. Het begroten van een dwangsom is geen vordering in de zin van art. 1395 Ger.W., dat de materiële bevoegdheid van de beslagrechter bepaalt, en art. 1495 Ger.W. De beslagrechter kan overigens slechts de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging beoordelen.

Eiseres betwist dit (punt IV, p. 16-18 laatste besluiten). De bevoegde rechter om de verbeurde dwangsommen definitief te begroten dient naar Belgisch recht beoordeeld te worden. Naar Belgisch recht is dit de beslagrechter. Vreemd genoeg betwisten verweersters nu voor het eerst de materiële bevoegdheid van de beslagrechter, terwijl dit in eerdere procedures niet te berde werd gebracht.

5.2. Eiseres vordert niet de verzending naar de arrondissementsrechtbank overeenkomstig art. 639, al. 1 Ger.W., zodat in toepassing van art. 639, al. 3 Ger.W. hierover uitspraak dient te worden gedaan.

Hoewel art. 49 Brussel I-Verordening, dewelke partijen van toepassing achten (hoe dan ook is het huidige artikel 55 Brussel Ibis-Verordening gelijklopend), vereist dat het gerecht van het land van herkomst het bedrag van de verbeurde dwangsom definitief dient vast te stellen, alvorens kan overgegaan worden tot tenuitvoerlegging op grond van de betreffende Verordening(en), wordt de vraag over welke rechter de verbeuring van de dwangsom dient vast te stellen overgelaten aan het nationale recht.

Naar Belgisch recht is het de beslagrechter die kennisneemt van de discussies omtrent het verbeuren van een dwangsom en dit naar aanleiding van de betwisting van een uitvoeringshandeling (zie hierover E. DIRIX, Beslag, in A.P.R., Mechelen, Kluwer, 2018, nr. 92, p. 68 e.v.). Hoewel een vordering op grond van art. art. 49 Brussel I-Verordening/art. 55 Brussel Ibis-Verordening niet volgt op een formele handeling van tenuitvoerlegging (bevel tot betaling, beslag, etc.) neemt dit niet weg dat deze vordering nog steeds te beschouwen is als een uitvoeringsgeschil, waarvoor de beslagrechter bevoegd is (vgl. Beslagra.Luik (afd.Luik) 21/09/2020, JLMB 2020, afl. 40, 1858). De dwangsom blijft immers als accessorium van de hoofdveroordeling in essentie een vorm van indirecte reële executie (art. 1385bis Ger.W.; vgl. E.DIRIX, Beslag, in A.P.R., Mechelen, Kluwer, 2018, nr. 29), zodat de in verband met het

verbeuren van een dwangsom gerezen discussies de middelen van tenuitvoerlegging betreffen in de zin van art. 1395, al. 1 Ger.W. Bovendien is het horen vaststellen dat dwangsommen verbeurd zijn in toepassing van art. art. 49 Brussel I-Verordening/art. 55 Brussel Ibis-Verordening in essentie een eerste stap in de tenuitvoerlegging van een dwangsomvonnis op grond van de vernoemd verordeningen.

Er anders over oordelen zou bovendien tot gevolg hebben dat er een discrepantie zou ontstaan tussen louter interne uitvoeringsgeschillen in verband met de verbeuring van een dwangsom, dewelke ontegensprekelijk tot de bevoegdheid van de beslagrechter behoren, en het horen vaststellen dat dwangsommen verbeurd zijn in toepassing van art. art. 49 Brussel I-Verordening/art. 55 Brussel Ibis-Verordening. Er is geen enkel verantwoording voor een dergelijk onderscheid.

Dit middel van onbevoegdheid van verweersters is bijgevolg niet gegrond.

C. Ontvankelijkheid

6. Verweersters werpen geen middelen op om de ontvankelijkheid van de vordering van eiseres te betwisten. Evenmin worden ambtshalve gronden van niet ontvankelijkheid vastgesteld. De vordering is ontvankelijk.

D. Ten gronde

7. Standpunten van partijen

7.1. In een eerste middel ten gronde (punt 4.2.1, p. 22-26 laatste besluiten) betwisten verweersters dat de dwangsommen kunnen verbeurd zijn, aangezien het dwangsomvonnis strijdig is met het Unierecht. Zij verwijzen op dit punt naar het uitleggingsarrest van 23/02/2022. De Ordonnantie van 27/04/1995, waarop het stakingsbevel gegrond is, zou strijdig zijn met het Europees recht en het mededingingsrecht. Het gezag van gewijsde van dit arrest dringt zich op.

Vervolgens (punt 4.2.2, p. 26-36 laatste besluiten) menen verweester dat het dwangsomvonnis niet meer actueel is in het licht van de Pleisterordonnantie (Ord. 10/12/2021). De vastgestelde feiten dateren van na het in werking treden van deze nieuwe regeling en ingevolgde deze (tijdelijke) regeling is er geen inbreuk op het dwangsomvonnis.

Het stakingsbevel van 23/09/2015 is niet van toepassing op ritten uitgevoerd met toepassing van artikel 34bis tot en met *sexies* Ord. 10/12/2021. Volgens verweersters kan enkel de dwangsomrechter inbreuken op deze bepalingen vaststellen, zodat hoe dan ook geen dwangsommen kunnen verschuldigd zijn. Bovendien werden de voorwaarden van art. 34bis Pleisterordonnantie nageleefd. De betreffende chauffeurs hadden de benodigde Brusselse, Vlaamse of Waalse vergunningen. Deze uitzonderingsregeling is niet enkel voorbehouden voor houders van een Brusselse vergunning, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van de Pleisterordonnantie.

Tot slot, en ondergeschikt, menen verweersters (punt 4.2.3, p. 36-38 laatste besluiten) dat er klaarblijkend geen inbreuk is op de hoofdveroordeling, zodat er hoe dan ook geen reden is om de dwangsom te verbeuren. Als er twijfel bestaat over de draagwijdte van de hoofdveroordeling, dienen de dwangsommen te worden afgewezen.

7.2. Eiseres betwist dit verweer. De inbreuken op het stakingsbevel/dwangsomvonnis blijken uit de vaststellingen van de gerechtsdeurwaarder. Het vonnis van 23/09/2015 (zoals uitgelegd) viseert het verdelen van taxiritten aan bestuurders die niet voldoen aan de voorwaarden van art. 3 Ord. 27/04/1995. Dat de bestuurders een andere vergunning zouden hebben, is niet relevant. Ook de benaming die verweersters geven aan hun dienst is niet relevant. (punten V.A en V.B, p. 19-26 laatste besluiten).

De beslagrechter is op dit punt gebonden door het gezag van gewijsde van de arresten van 23/11/2021 (punt V.C, p. 26-27 laatste besluiten).

Volgens eiseres is de titel nog steeds actueel (punt V.D en V.E, p. 27-40 laatste besluiten).

De beslagrechter mag geen afbreuk doen aan hetgeen reeds werd beslist. Hierbij dient het doel van het dwangsomvonnis te worden gerespecteerd, met name een einde te stellen aan handelingen strijdig met de eerlijke handelspraktijken.

Wat betreft de vermeende strijdigheid van de Ordonnantie van 27/04/1995 met het Unierecht wijst eiseres er op dat de beslagrechter geen uitspraak kan doen over de grond van de zaak (de hoofdveroordeling) en het hof van beroep kon zich hierover in zijn arrest van 23/02/2022 ook niet uitspreken. Verweersters hebben zelf overigens nooit hun vordering in de procedure die aanleiding gaf tot het dwangsomvonnis verder benaarstigd.

Wat betreft de werking van de Pleisterordonnantie, meent eiseres dat deze enkel kan gelden voor bezitters van een Brusselse vergunning. In zoverre de vaststellingen betrekking hebben op vervoerders met een Vlaamse of Waalse vergunning (zijnde 6 van de 14 vaststellingen) is er nog steeds een inbreuk op de hoofdveroordeling.

8. Beoordeling

8.1. Bij de beoordeling of er sprake is van een verbeuring van de dwangsommen, dient voortgegaan te worden op het vonnis waarin de dwangsomveroordeling werd opgenomen. Dit dient voldoende nauwkeurig te zijn. Desgevallend dient de werkelijke bedoeling van de dwangsomrechter nagegaan te worden, om de draagwijdte van de veroordeling te kaderen. In geval van twijfel dient dit in het voordeel van de debiteur te worden uitgelegd. Vervolgens rust op de schuldeiser, in deze eiseres, de bewijslast van het feit dat de dwangsommen verbeurd zijn (zie E. DIRIX, Beslag, in A.P.R., Mechelen, Kluwer, 2018, p. 69-70, nr. 92).

In het dwangsomvonnis, dat in kracht van gewijsde is getreden, van de voorzitter van de Nederlandstalige Rechtbank van koophandel te Brussel (stakingsrechter) van 23/09/2015 (zaak met rolnummer A/14/52859) (stuk 2.1.3 eiseres en stuk 4 verweersters) werd als volgt geoordeeld:

“De stakingsrechter stelt vast dat U. BV et al. door in het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aanvragen voor bezoldigde ritten over te maken aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur handelingen stellen in strijd met de eerlijke marktpraktijken in de zin van artikel VI.104 WER.

De stakingsrechter beveelt U. BV et al. voormelde praktijk te staken onder verbeurte van een dwangsom van 10.000 euro per partij en per vastgestelde inbreuk en dit vanaf de 21ste kalenderdag volgend op de betekening van dit vonnis.

De stakingsrechter bepaalt het maximum van de te verbeuren dwangsommen op 1.000.000 euro.”

In het kader van de interpretatie van dit vonnis werd bij arrest van 23/02/2022 (rolnummer 2019/AR/199, stuk 2.2.2 eiseres en stuk 10 verweersters) op dit punt beslist:

“Zegt voor recht dat het stakingsbevel vervat in het vonnis van 23 september 2015 elke verdeling van de bezoldigde taxiritten aan de chauffeurs die niet beschikken over een toelating zoals bepaald door artikel 3 van de Ordonnantie van 27 april 1995 viseert, ongeacht de benaming van de betrokken dienst door U.”

Hieruit volgt dat de hoofdveroordeling, waarop de dwangsom is geënt, het verbod betreft voor verweersters aanvragen voor bezoldigde ritten over te maken aan vervoerders die niet beschikken over de toelatingen zoals voorzien in artikel 3 van de Ordonnantie van 27/04/1995 van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest betreffende de taxidiensten en de diensten voor het verhuren van voertuigen met chauffeur, ongeacht van de benaming die verweersters aan deze dienst geven.

8.2. Bij de beoordeling of de hoofdveroordeling werd nagekomen dient evenwel rekening gehouden te worden met feitelijkheden, in deze wetswijzigingen, die zich voordeden na de uitspraak van het dwangsomvonnis en dewelke invloed hebben op de invulling van de hoofdveroordeling. Er dient immers nagegaan te worden in hoeverre deze hoofdveroordeling nog actueel is.

Hoewel de hoofdveroordeling het verdelen van taxiritten viseert aan chauffeurs die niet beschikken over een toelating zoals voorzien in art. 3 Ord. 27/04/1995, moet nu ook rekening gehouden worden met de tijdelijke overgangsregeling die werd ingevoerd in deze ordonnantie door middel van de Pleisterordonnantie.

Terecht of ten onrechte, komt het uiteindelijk aan de wetgever toe om de voorwaarden voor het uitvoeren van taxiritten vast te leggen. In deze kan niet anders dan vastgesteld worden dat vanaf de inwerkingtreding van de Pleisterordonnantie, het uitvoeren van taxiritten (tijdelijk) ook toegelaten is voor vervoerders die beschikken over een vergunning voor het verhuren van voertuigen met chauffeur (art. 34bis en quater Ord. 27/04/1995). Deze wetswijziging heeft wel degelijk en direct invloed op de draagwijdte van de hoofdveroordeling, aangezien andere dan onder artikel 3 Ord. 27/04/1995 vergunde vervoerders toelating bekwamen om bezoldigde taxiritten te doen.

In de mate de door verweersters verdeelde ritten gedaan werden door vervoerders in het bezit van een vergunning voor de verhuur van voertuigen met chauffeur, is er geen inbreuk (meer) op de hoofdveroordeling. In deze mate is er immers geen oneerlijke concurrentie meer voorhanden.

8.3. Eiseres gaat er ten onrechte van uit dat latere wetgeving geen invloed zou kunnen hebben op een eerdere veroordeling. Dit is ongetwijfeld zo indien de veroordeling definitief is vastgesteld alvorens de wetswijziging in werking trad (zoals het geval was in de zaak waarnaar eiseres verwijst: Cass. 18/02/2019, rolnr. C.18.0330.N), doch de dwangsommen waarvoor thans de veroordeling wordt gevorderd waren op het moment van de inwerkingtreding van de Pleisterordonnantie nog niet

verbeurd (de feiten dateren van later). Bij de beoordeling hiervan kan wel rekening gehouden worden met latere wetswijzigingen.

Evenmin kan er sprake zijn van enig gezag van gewijsde van de arresten van 23/11/2021 op dit punt, aangezien dit nieuwe elementen betreft waarmee in deze arresten geen rekening kon gehouden worden. Om uit te maken of het gezag van rechtelijk gewijsde zich verzet tegen het onderzoek van de nieuwe vordering of bepaalde onderdelen ervan, moet de rechter onderzoeken welke feiten in de voorgaande procedure aan de rechter werden voorgelegd. Indien de feiten die geleid hebben tot een beslissing in de eerste procedure, onderscheiden zijn van de feiten die aangevoerd worden tijdens de tweede procedure, is er geen gezag van gewijsde. (vgl. Cass. 10/03/2022, rolNr. C.21.0286.N)

8.4. Dat de tijdelijke regeling zoals ingevoerd door de Pleisterordonnantie wel degelijk een invloed heeft op de hoofdveroordeling wordt overigens door eiseres erkend, doordat deze stelt dat *“T.R.B. kan inderdaad, sinds de ordonnantie van 10 december 2021, eveneens beroep doen op houders van een [Belgische] vergunning voor de exploitatie van een dienst voor het verhuren van voertuigen met chauffeur en dit voor het uitvoeren van taxiritten. Enkel wat deze “[Belgische] vervoerders” betreft werd er door het wetgevend initiatief een einde gesteld aan de oneerlijke mededinging waarvan T.R.B. het slachtoffer was.”* (randnummer 56 laatste besluiten).

Deze beperkende interpretatie van eiseres van de Pleisterordonnantie is evenwel onjuist. Nergens in art. 34bis Ord 27/04/1995 is immers vereist dat de betreffende vergunning (voor verhuur van voertuigen met chauffeur) dient verstrekt te zijn door de [Belgische] administratie. En hoewel de [Belgische] regelgever enkel bevoegd is voor [België], staat dit er niet aan in de weg dat door de andere gewesten verstrekte vergunningen erkend kunnen worden. Dat dit de bedoeling was van de wetgever bij de invoering van de Pleisterordonnantie, blijkt met zoveel woorden uit de parlementaire voorbereidingen.

Hierin valt te lezen (zie Verslag Parl.St. Brussels Hoofdstedelijk Gewest, 2021-22, nr. 472/3, p. 2):

“[...] Hij komt in wezen inderdaad tegemoet aan een noodsituatie, namelijk de noodzaak om een onmiddellijke en tijdelijke oplossing te vinden voor de vele VVC-chauffeurs die niet langer gebruik kunnen maken van de U.-applicatie, aangezien deze laatste op 23 november door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld na een actie van T. V. en haar platform op vrijdag 26 november om 18 uur buiten werking heeft gesteld.

Sindsdien kunnen Brusselse, Vlaamse en Waalse VVCchauffeurs, afgezien van een honderdtal houders van een nieuwe Vlaamse taxivergunning, geen gebruik meer maken van het U.-platform in [België]. Heel wat onder hen hebben geen inkomen meer en kunnen dus niet voorzien in hun beroepskosten (verzekering, leasing ...) of in hun gezinsuitgaven. Deze situatie heeft dus sociale gevolgen voor zowel de werknemers als hun respectieve gezinnen.”

En (zie Verslag Parl.St. Brussels Hoofdstedelijk Gewest, 2021-22, nr. 472/3, p. 15):

“Wat de Brusselse, Waalse en Vlaamse vergunningen betreft, verklaart hij dat het voorlopig enkel kan gaan om de vergunningen die door de Brusselse administratie zijn afgegeven. Er is een beginsel van wederzijdse erkenning van de verstrekte vergunningen.”

Hieruit blijkt aldus de bedoeling dat ook bezitters van een vergunning voor verhuur van een voertuig met bestuurder uitgereikt door het Vlaams of Waals Gewest, op basis van de wederzijdse erkenning van dergelijke vergunningen, kunnen genieten van deze tijdelijke regeling.

Nu blijkt uit de stukken 21 van verweersters dat alle voertuigen waarop de vaststellingen betrekking hebben vergund waren voor verhuur met bestuurders op basis van een Brusselse, Vlaamse of Waalse vergunning, met name (op nummerplaat):

- Brusselse: ..., ..., ..., ..., ..., ..., ..., ...,
- Vlaamse: ..., ..., ..., ...,
- Waalse..., ...

Gelet op deze bewezen vergunningen, is de discussie die eiseres opwerpt over de waarde van de voertuigen zonder belang. Er kan slechts vastgesteld worden dat de vervoerders over een geldige vergunning voor verhuur van voertuigen met bestuurder beschikten op het moment van de vaststellingen.

Verder bewijst eiseres, op wie de bewijslast voor het verbeuren van de dwangsommen rust, niet dat er niet voldaan zou zijn aan de andere voorwaarden gesteld in art. 34bis-sexies Ord. 27/04/1995.

Bijgevolg is niet bewezen dat verweersters de hoofdveroordeling, zoals deze moet begrepen worden na het in werking treden van de Pleisterordonnantie, hebben overtreden.

8.5. De vordering van eiseres is om deze reden niet gegrond, zodat de overige middelen en argumenten van partijen niet verder dienen beantwoord te worden.

Gerechtskosten

9. De vordering van eiseres is niet gegrond, doch ook de verweermiddelen van verweersters betreffende de opschorting van de behandeling/uitspraak en de materiële bevoegdheid van de beslagrechter – alsook het verzoek tot heropening der debatten - werden ongegrond bevonden, zodat partijen over en weer in het gelijk gesteld zijn omtrent enig geschilpunt (art. 1017, al. 4 Ger.W.).

Het komt bijgevolg raadzaam voor partijen te veroordelen tot het dragen van de eigen kosten. De kosten in verband met het inleiden van de vordering (dagvaarding en bijdrage begrotingsfonds), alsook de rolrechten komen ten laste van de eisende partij. Over en weer is geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd.

Uitvoerbaarheid bij voorraad

10. Uit de artikelen 1395, tweede lid, en 1039, eerste lid, Ger. W. volgt dat de beslissingen van de beslagrechter van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad zijn.

Beslissing

De beslagrechter,

Rechtsprekend in eerste aanleg en na tegenspraak,

Verklaart het verzoek tot heropening der debatten van U. B.V. en U. I. B.V. ontvankelijk doch niet gegrond,

Verklaart de vordering van de N.V. T. R. B. ontvankelijk doch niet gegrond,

Veroordeeld partijen elk tot het dragen van de eigen kosten, in hoofde van de N.V. T. R. B. begroot op €492,61 (dagvaarding met inbegrip van de bijdrage voor het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand) en zegt voor het overige dat partijen over en weer geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd zijn,

Veroordeelt de N.V. T. R. B. tot betaling van de rolrechten begroot op €165,00 en te innen door de FOD Financiën overeenkomstig het K.B. van 28 januari 2019 betreffende de uitvoering van het wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten en het houden van de registers in de griffies der hoven en rechtbanken,

Aldus uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 9de kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op 29 april 2022,

waar aanwezig waren en zitting namen :

- , beslagrechter,
- , griffier.